

аѳинскій тѣ народъ вече изнапредъ са радвалъ за бѣдуши тѣ побѣды и мечтаалъ доро за преземанье то на Африка и Карѳагена, слѣдъ което трѣбало да слѣдова покореніе то на Италиа и Пелопонессъ. Натъкмили, съ голѣмы иждивенія, най великолѣпенъ отъ сички тѣ, до тогази у Аѳиняны тѣ, флотове; началство то надъ него было вѣвѣрено: на Никія, Ламаха и Алкивіада.

Предъ само то отплуванье на флота, случило са въ Аѳины едно произшествіе, което имало за Алкивіада гибелна сетнина. Презъ ноцъ та были съборены на земя та и потрошени сички тѣ статуи на Гермеса, (статуи, посветены на бога Меркурія) които стоели предъ кжщя та на Аѳиняны тѣ; туй, вѣроятно, направили чета та на піены тѣ и своеволны момцы. Народъ тѣ въ туй видѣлъ оскърбяваніе на религія та и опытванье за събарянье на свобода та ту. Подозрѣніе то паднало на Алкивіада: непріятели тѣ му не са забавили да възбуджтъ противъ него народно то неудоволствіе, чрезъ распрѣсванье то на тѣзи мѣла, че Алкивіадъ, съсь свои тѣ пріятели скрышомъ са подигравалъ и са смѣялъ на нѣкои богослужебны обреды на Аѳиняны тѣ. Заплашвали го съ обвиненіе и Алкивіадъ пригодѣвалъ туй дѣло да са рѣши до отплуванье то му за въ Сицилія; но противници тѣ знаяли, че не ще сполучжтъ да прокаржтъ обвиненіе то, до като Алкивіадъ бѣде въ Аѳины, защото народъ тѣ и войска та твърдѣ го обичали; — тѣ престанжли да говоржтъ за туй произшествіе и настоявали за испроважданье то на флота.

Алкивіадъ отплувалъ. Флотъ тѣ пристигналъ при Сицилійски тѣ брѣгове (415) и полководцы тѣ вече са съвѣщавали помежду си за плана — какъ да правжтъ война та, — ето тутакси са евилъ корабъ отъ Аѳины, за да земе Алкивіада и да го представи на сѣдъ: обвинили го че докачилъ религія та; вече много отъ неговы тѣ пріятели станжли жертва на народна та ярость, были наказаны.

Алкивіадъ са покорилъ и сѣднжлъ на кораба. Но изъ